

[AZ ÁLLOMÁS MELLETT]

az állomás mellett ócska pavilonok
koszos légyiszkos ablakok
sör és vizeletszag
a memóriád fagypont alatt
a lány szembogarában ott az ősz
hiába igyekszel összerakni
a szétszórt tegnapiakat
melyek melléd szegődtek észrevétlenül
most kéne felállni és elmenni innen
ahol csak tartós tej tartós kenyér és tartós harag...
nyitott vagy mint egy üres sörös doboz
mint a halálraítélt aki várja az akasztást
fömláldozod a befejezetlen múltat
az egyetlen időt ahol még vagy
kézen fogod az arcokról lelopott bizalmat
szavukat szélnek eresztik a nyárfák
– *emberi hangon itt csak ők beszélnek*

Oláh András 35

MIÓTA ELENGEDTELEK

a szurdokban kis patak csörgedezett
durva fenyők bújtatták
furcsa neve volt
egymáshoz simuló arcunkat
néztük meztelen vizében
minden olyan hibátlannak
tűnt akkor és egyszerűnek
– csak azóta kuszálódtak össze
a dolgok mióta elengedtelek
s mióta az a suta be sem fejezett
mondat – mint az abroszon szétfolyó
bor – benned foltot hagyott